

Kupujmo slovensko!

Ljubi moji!

Geslo Kupuj slovensko blago ima moj stari tako rekoč v genih. Nikdar ga nisi pripravil, da bi se v njegovi omari šopirili Varvareks, Bleko ali kaj podobnega. »Le srajca od Velbloda te naredi gospoda,« je vedno govoril. Po vdoru tujih veletrgovcev je izjavil: »Ko bo najboljši prijatelj odprl trgovski center v Celovcu in bo v njem kupal tudi kak deželni glavar, bom šel tudi jaz k njim!« Zapik! Ga ne premakneš. Zato me ni presenetilo, da se je tako zelo navdušil nad napovedano akcijo Kupuj slovensko blago. »S sto tisoč evri sicer ne bodo naredili kake posebne kampanje, če jih je že Lojzek potrošil petkrat toliko, a tudi to je boljše kot nič,« je pohvalil zadevo. In takoj predlagal, da greva prekontrolirat, kakšna je ponudba domače robe.

Najprej sva jo mahnila v kiosk, k predstavniku bratska naroda, ki je imel nekoč monopol nad sadjem in zelenjavo. »Kaj imaš slovenskega?« je stari vprašal Gajurja. »Krompir iz Šenčurja,« je odgovoril kot iz topa. »Pa drugo?« sem vprašala. »Švoh. Pomaranče so iz Španije in Grčije,« je začel. »Izraelskih nimaš?« je zanimalo starega. »Izraela ne držimo!« »Čebula?« preverim. »Nemška,« ni trenil z očesom. »Korenje?« vrtava naprej. »Iz Italije. Banane so banane, paradiznik iz Nizozemske, jagode iz Španije, zelje je avstrijsko, za hruške pa še sam ne vem, od kje so.«

»Torej, slovenski je samo krompir?« ugotovi stari. »Večinoma,« pritrdi. In sva šla. Potem sva jo mahnila v trgovski center. »Breskov kompot je iz Bolgarije, kumarice iz Makedonije, ajvar tudi, mešana solata je madžarska, moka je pakirana pri nas, a bog ve od kod!« ugotavlja moj stari. »Glej, slanike v kisu delajo v Avstriji! Saj ja nimajo morja!« sem vzkliznila. »Nimamo pojma, kaj v resnici kupujemo,« je modro ugotovil moj stari. »Sladkor zagotovo ni naš, saj nimamo več tovarne v Ormožu, od kje je olje, se mi ne sanja, in evo, med je iz Avstrije!« mi je pomolil kozarec pod nos. Ta je bila prehuda, zato sva šla. K mesarju. »Andrej, od kje dobivaš meso?« strogo vprašam. »Slovensko je, saj piše,« pove in pokaže na listek. »Kaj pa, če so živali krmljene z gensko spremenjeno, uvoženo koruzo?« je sumničav moj Rodolfo. »Ne vem, nisem bil zraven,« se izmaže Andrej. Poklapana odideva. Mahneva jo na tržnico. Same naše punce in najina stara branjevka Štefka. »Korenček, je tvoj?« vpraša moj Rodolfo. »Moj,« prikima. »Zakaj pa na zaboju piše Cooperativa agricola?« hoče vedeti moj Sherlock Zgaga. »To je samo embalaža,« se izvija Štefka. »Od kdaj prideluješ rukolo in od kje je radič? Ta solata tvojega vrta ni videla, slovenskega česna pa itak sploh ni več,« se razpičim še sama. »Kje kupuješ?« »Na Rudniku,« pod težo argumentov prizna Štefka. »Tako delamo. Drugače sploh ne prideš skozi,« pove čisto rdeča. Besna zavijeva v bife. »Dva deci cvička,« naroči moj stari. »Dvakrat!« ga dopolnim. Odpijeva in stari zarobanti: »To že ni cviček!« Glas, poznavalca, se ve. »Ne, ružica, ampak je čisto taka kot cviček. Še boljša,« naju podučiti natakariča. Od jeze vse skupaj pustiva in jo s praznim cekarjem mahneva domov. Vmes stari spesni parolo: »Slovenec, tvoja zemlja je zdrava, a pamet, ta ni čisto ta prava!« Doma sva se sesedla na kavč, in ko sva v miru vse premislila, sva ugotovila: večina izdelkov, ki sva jih zavrnili, je bila krepko cenejša od naših, domačih! Dokler ne bomo proizvajali ceneje, so vse parole zastoj. Na petsto evrov pokojnine ali plače se namreč ne primejo. »Parola važna ni nobena, za nas pomembna je le cena!« sem spesnila še sama. Potem sem zaspala, tako kot bo verjetno slej ko prej zaspala tudi akcija za sto tisočakov.

Matea Reba

